

Κυριακή 11 Αυγούστου 2019.

Κυριακή μετά τήν έορτήν, Η΄ Ματθαίου

Μτθ. 14, 14 – 22.

Τά θαύματα τοῦ Κυρίου μας μπορούμε νά τά μελετήσουμε σέ δύο επίπεδα. Τό ένα εἶναι τό προφανές καί εύκολο. Τό δεύτερο εἶναι τό πνευματικό, διδακτικό καί πολύπλευρο. Ὁ Λυτρωτής καί Θεός μας ποτέ δέν θαυματουργοῦσε μόνον γιά ένα λόγο. Πάντοτε μέσα ἀπό τό θαῦμα ἤθελε νά διδάξει καί κάτι ἐπιπλέον στούς ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος σήμερα κάνει ένα ἀπό τά πιά έντυπωσιακά θαύματά Του. Μέ πέντε ἄρτους καί δύο ψάρια ταΐζει πέντε χιλιάδες ἄντρες καί μερικές ἀκόμη χιλιάδες γυναικόπαιδα. Σέ πρῶτο επίπεδο βλέπουμε κάτι ἀπλό. Ὁ Κύριος ικανοποιεῖ τήν πρακτική ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων νά φᾶνε, ἀφοῦ εἶναι νηστικοί ὄλη τήν ἡμέρα μέσα στήν ἔρημο. Σέ δεύτερο επίπεδο αὐτή ἡ ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ ἔχει μία σειρά ἀπό νοήματα, πού βεβαίως δέν προλαβαίνουμε νά τ΄ ἀναπτύξουμε στά στενά περιθώρια ενός κηρύγματος.

Στό δεύτερο επίπεδο φτάνουμε ἂν βάλουμε ἓνα γιατί. Γιατί ὁ Κύριος κάνει αὐτό τό θαῦμα σήμερα; Πέρα ἀπό τό νά ικανοποιήσει τήν ὑλική πείνα τί ἄλλο θέλει νά μᾶς διδάξει; Ἀπό τά πολλά πού μᾶς λέει ὁ Χριστός μ' αὐτό τόν ἐντυπωσιακό τρόπο, ἄς δοῦμε μόνον δύο.

Τό πρῶτο μεγάλο μήνυμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι πῶς, ὅποιος γίνεται πιστός ἀκροατής τοῦ λόγου καί τοῦ θελήματός Του, δέν θά στερηθεῖ τίποτε ἀναγκαῖο στή ζωή του. Δέν θά πλουτίσει. Δέν θά βυθιστεῖ μέσα στήν εὐμάρεια καί στήν καλοπέραση, ἀλλά καί δέν θά πεινάσει. «Κύριος ποιμαίνει με καί οὐδέν μέ ὑστερήσει», μᾶς λέγει ἡ Παλαιά Διαθήκη διά τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ. Στή σημερινή τραγική πραγματικότητα, πού μέρα μέ τήν ἡμέρα βλέπουμε νά χάνονται μέσ' ἀπό τά χέρια μας ὅλα ἐκεῖνα γιά τά ὁποῖα εἴχαμε παλέψει καί τά ἀπολαμβάναμε ἀκόρεστα, πού μᾶς πνίγει τό ἄγχος γιά τήν ἀβεβαιότητα τοῦ εἰσοδήματός μας, πού μᾶς σκοτώνει ὁ φόβος γιά τήν τύχη καί τήν πορεία τῶν παιδιῶν μας, πού δέν ξέρουμε ἂν τόν ἐπόμενο μήνα θά μπορούμε ν' ἀνταποκριθοῦμε στίς ὑποχρεώσεις

μας, αυτό τό μήνυμα τῆς ἐμπιστοσύνης στό Θεό εἶναι λυτρωτικό.

Ἡ φροντίδα τοῦ Θεοῦ εἶναι μία πρόκληση γιά τή λογική μας. Πῶς θά μᾶς θρέψει ὁ Θεός, ὅταν στερούμαστε τό μισθό ἢ τήν ἐργασία μας; Γιά νά δεχθοῦμε τήν ἀπάντηση χρειάζεται μεγάλη πίστη. Θά μᾶς φροντίσει, ὅπως φρόντισε τό λαό Του, πού περιπλανιόταν σαράντα χρόνια στήν ἔρημο, ὅπως φρόντισε τόν Προφήτη Ἡλία, πού τοῦ ἔστειλε μ' ἓνα κοράκι τό καθημερινό του φαγητό, ὅπως τάισε τούς ἀκροατές του σήμερα στήν ἔρημο, ὅπως γέμισε τίς ἀποθήκες τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ὅταν δέν εἶχε οὔτε πρόσφορα νά λειτουργήσει, ὅπως διά τῆς Κυρίας Θεοτόκου γέμισε τά πιθάρια τῆς Σιμωνόπετρας μέ λάδι τόσο πολύ, πού ξεχείλισε καί γέμισε τό πάτωμα τοῦ λαδαριοῦ, ὅπως τάισε τόν φτωχό Λάζαρο, ἔστω καί μέ τά ψίχουλα τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου. Ὁ Θεός μᾶς φροντίζει, διότι Ἐκεῖνος μᾶς εἶπε νά μή μεριμνοῦμε γιά τό τί θά φᾶμε καί γιά τό τί θά πιοῦμε. Ἐκεῖνος κάλεσε τή Μάρθα νά μήν μεριμνάει καί τυρβάζει γιά πολλά καί διάφορα διότι «ένός ἐστί χρεία».

Ὅποιος ἔμεινε κοντά στό Χριστό δέν πείνασε.
«Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καί ἐπείνασαν οἱ δέ
ἐκζητοῦντες τόν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντός
ἀγαθοῦ»!

Τό δεύτερο μεγάλο μήνυμα ἔρχεται ἀπό μία λεπτομέρεια τοῦ σημερινοῦ περιστατικοῦ. Ποῦ βρῆκε τά πέντε ψωμιά καί τά δύο ψάρια ὁ Κύριος; Τοῦ τά ἔδωσαν οἱ μαθητές Του. Τά εἶχαν μαζί τους γιά τούς ἑαυτούς τους. Ὅταν τά ἔδωσαν στό Χριστό τά ἔχασαν; Ὁχι, τά πολλαπλασίασαν! Αὐτό ἄς τό προσέξουμε. Ἄν θέλουμε νά ἔχουμε πολλά, πρέπει νά μάθουμε νά δίνουμε καί πολλά. Ὅ,τι δίνουμε γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δέν τό χάνουμε, ἀλλά μᾶλλον τό πολλαπλασιάζουμε. Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἡ καλύτερη οἰκονομική ἐπένδυση στή δύσκολη ἐποχή πού διερχόμαστε. Μή διστάσουμε νά δώσουμε ἀκόμη καί ἀπό αὐτά πού εἶναι ἀπαραίτητα γιά μᾶς. Οἱ μαθητές σήμερα χάρισαν τό φαῖ τους! Δέν ἔφεραν ἀντίρρηση στό Χριστό. Δέν ἔδειξαν κάποια ἐπιφύλαξη. Ἔδωσαν πέντε ψωμιά καί δύο ψάρια καί ἔλαβαν δώδεκα καλάθια περισσεύματα. Αὐτό εἶναι μεγάλο μήνυμα γιά μᾶς, πού πολλές φορές

ἐγκλωβιζόμαστε μέσα στά συμφέροντά μας. Νά ξέρουμε πώς, ὅ,τι παραλάβει ὁ Θεός ἀπό μᾶς, θά μᾶς τό ἐπιστρέψει μέ πολύ μεγάλο τόκο.

Αὐτά τά δύο μηνύματα ἄς τά ἀφομοιώσουμε σήμερα πολύ καλά. Πρῶτον, ὅσο μένουμε κοντά στό Χριστό δέν ἔχουμε νά φοβηθοῦμε κάτι. Κοντά στό Θεό ἔχουμε τόν ἰσχυρότερο προστάτη. Καί «εἰ ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν οὐδείς καθ' ἡμῶν». Δεύτερον, κοντά στό Χριστό μας μαθαίνουμε νά δίνουμε. Ὅσο πιά πολλά δίνουμε, τόσο περισσότερα παίρνουμε. Πάνω ἀπ' ὅλα μάλιστα ἐλπίζουμε νά λάβουμε ὄχι μόνον ὑλικά ἀγαθά ἀλλά καί τό μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τά δῶρα, πού εἶναι ἡ λύτρωση καί σωτηρία μας. Ἀμήν.